

Ennen niin kesy eläjä  
on nyt täysin työlääntynyt.  
Nahkaan iski kurja tauti  
on kuin pikku painajainen.  
pinta nousee rakkuloille  
säteitten sipaisustakin.

Muuten ois mukava olla  
pitkin poikin auringossa.  
Pestä pyykit laiturilla,  
jopa halkoja hakata  
miks' ei kasvimaan tekokin  
mieleen muisto lie mukava  
tehdä työtä kaikenlaista  
niin kuin aikojen alussa,  
ennen taudin pannahista,  
joka vauhdin uusiks pisti  
keikahutti kulkutiensä.

Iho arka auringolle,  
alkaa karmea kutina.  
Fibro vaatii lääkehoidon,  
joka näppylät tekevi,  
kultapallon paistehessa.  
Kutka raivona edeten  
nousee sormien välistä  
ylös pitkin kyynärvartta.

Etsii, raukka, varjopaikan  
puiden katve on sopivin.  
Vesi ehkä viilentäisi,  
muttei sentään liian kylmä,  
siitä suuttuu "fibrolainen",  
paha peikko hyökkää yöllä,  
ei anna unien tulla,  
rauhan ainakaan suloisen.  
Usein kurjista unista  
koostuu keho öinen aika.

Menepä siis pois mökiltä,  
toisia kadehtimasta,  
katsomasta paidatonna  
rannoilla lomailijoita.  
Istu suojaan neljän seinän  
luokse tietsikan asetu,  
mietä maailman menoa,

onnen ”kakkusen” jakoa:

Miksi toisen kaikki taudit,  
miksei puoliksi jaettais?  
Kun on velka kummallakin,  
talous kahden maksettava,  
suurin piirtein hyötysuhde.  
Huvit annettu yhdelle!

Toinen raapii tuskissansa,  
yöllä harvoin kyljenkääntö  
hiljaa hoituu ähkymättä.  
Varoo, ettei valvottaisi,  
untaan kuorsaavaa havautta.

Joskus voisko vuorotella?  
Vaikkapa vain viikon verran?  
Pitää kutkat, selkätuskat,  
puoliso, papin sanoma?

Tasan ei mee onnen lahjat.  
Mutta pieni vaivatauko?  
Viikon, toista, lääkkeetönnä  
saunoisi, pulaisi, uisi,  
istuisi ilta -auringossa!?

Saisi keltavahveroita,  
kopan toisi, taikka kaksi  
jotka joutaa putsaella  
se joka viruu sisällä  
kutkan kanssa, vaivan kanssa.

Siinähan toki menisi,  
monta litraa sieniäkin.  
Ja ämpäri puolukoita.  
Siellä huilailis' välillä,  
sitten loppuun puhdistaisi  
metsä n saaliin kukkuraisen.  
Sais' pakastus kuntoiseksi,  
siten kuin nyt toimii toinen.

Kivun kanssa kilpailisi,  
että ei pilaannu marjat,  
mätäne tatit komeat.  
On mistä väsätä toiste  
kastiketta kaikenlaista.

Soppaa mustikan makuista,  
puuroa niin puolukkaista.

Menisi niin mielellänsä  
metsähän molemmat vielä  
pitkän päivän poimiskellen.  
Se, jolla kivuton viikko  
illan löylyssä kehuisi:  
"Olinpa taas ahkerana,  
onpa puoliso sinulla!  
Eteen sulle kaikki tuopi,  
senkun pikkusen sutaiset,  
panet säilöön, kiehauttelet.

Viet kaupunkiin kellarihin,  
vaikka täysi pakkas arkku,  
vielä sinne mahtuu purkki.  
Ja vielä nämä ja nuokin?